

Povestea lui Papitou, motănelul îndrăgostit

 Cu nasul lipit de sticla rece a ferestrei, cu părul de un roșcat-portocală, aproape bătând în roșu, și cu ochii mari, albaștri, și gene dese precum măturicile, băiețelul stătea și privea afară cum din cer se prelingeau, una câte una, picăturile de ploaie. Era o dimineață de primăvară, puțin rece și înnorată, însă mirosea a zambile și a pământ proaspăt. Ar fi vrut cu tot dinadinsul să iasă în curte să se joace, dar mămica lui îi spusese că, fără doar și poate, o să răcească.

Așa că acum, nițel plictisit și pe jumătate îmbufnat, se uita la ploaia care îi stricase toate planurile. Din când în când, mai trăgea cu ochiul la cizmulițele de cauciuc verzi cu stelute galbene pe care bunica i le făcuse cadou când împlinise șase anișori. Ce le-ar mai fi luat în picioare și-ar fi alergat să se avânte afară în ploaie!

Bunica m-ar fi lăsat afară! gândi el cu voce tare.

O iubea la fel cum își iubea mașinuțele și pe Papitou, motanul cu care își petrecea cea mai mare parte din timp. Îl găsise cu un an în urmă, într-o după-amiază de iarnă, când ieșise cu mama lui în parc, la patinaj. Pe atunci nu era decât o mogâldeată mică și zburlită, uitată pe un colț de bancă, de un om fără inimă. I se făcuse milă de bietul pui și, cu un zâmbet mare cât toată fața, îl luă în brațe, îl ascunse sub haina lui călduroasă și, fără știrea maică-sii, îl duse acasă. În camera lui primitoare vru să îl hrănească, atunci, cu lapte cald. La început, pisicul, speriat, se ascunsese sub pat și, în ciuda rugăminților băiețelului, nu se atinse cu niciun chip de castron. Băiețelul îl striga ușor, de teamă să nu îl audă mama lui și îi spunea:

— Papă, hai, papă! Papă, tu!

Dar fără niciun rezultat. Motănelul rămânea în continuare ascuns sub pat. Obosit de atâtea încercări și nemulțumit că nu își putea hrăni pisicul, băiețelul făcu o ultimă încercare și, fără să mai țină cont de mama lui și de secretul pe care îl păzea cu atâta strășnicie, strigă cât putu de tare:

— Papi, TU!

Și deodată se petrecu minunea! Motănelul țâșni de sub pat și se opri cu boticul în castronul cu lapte îmbietor. De atunci, așa i-a rămas și numele: Papitou!

Acum, pesemne se plimba cu coada și mustățile pleoștite pe vreo creangă înflorită. Degeaba se tot uita băiețelul după el prin curte, nici lăbuță de Papitou nu se zărea.

Trebuie să ies afară să îl caut, își spuse în sinea lui și, fără să se mai gândească la muștruluiala maică-sii, își trase repede cizmulițele, luă hăinuța de ploaie din cuier, căciula pe cap și o zbughi în cea mai mare viteză în ploaie.

— Papitou, unde ești? Pis, pis, pis! îl chemă băiețelul.

Se învârti de vreo trei, patru ori prin curte, îl căută pe la cotețul găinilor, chiar și sub banca de la poartă dar, nimic, Papitou dispăruse!

Nu i-o fi plăcut baia pe care i-am făcut-o aseară, se gândea băiețelul. Lasă că data viitoare îi pun șampon de cireșe. Acela sigur îi place!

Din când în când, seara, înainte să se culce, îi făcea o deosebită plăcere să îi facă baie pisicului. Nu înțelegea însă niciodată de ce Papitou, când auzea cum curge apa caldă în vană, fugea cât îl țineau picioarele. Până la urmă îl găsea și, cu voie, fără voie, bietul Papitou își făcea igiena de seară lăsându-se la voia stăpânului, fără să opună nici cea mai mică rezistență. Partea bună în tot acest supliciu era că, la final, își primea bucățica de cărniță pe care o savura din toată inima lui de motan. Una peste alta, avea o viață frumoasă cu prietenul lui. Auzise, de la alți motani și pisicuțe, povești care mai de care mai înfricoșătoare. Cum că pe unii, copiii i-ar trage de coadă sau le-ar pune funde și alte zorzoane omenești numai ca să se distreze. Oamenii, uneori, pot fi atât de răi! Al lui însă era bun și blând și îl iubea ca pe ochii din cap.

Astăzi ieșise să își facă plimbarea de dimineață și să o vadă așa... în trecere, pe Coquette, pisica de Angora a vecinilor. Când plecase de acasă, era frumos și soare, dar se pornise ploaia și acum stătea sub o streășină așteptând să se oprească. Cine nu știe cât de mult urăsc pisicile apa? Ce e drept, uitase să își avertizeze prietenul că o să iasă la plimbare prin vecini, dar, deh, uneori, frumusețea și eleganța unei pisicuțe îți pot lua mințile și uiți și de prieteni, și de mâncare, de tot.

În cele din urmă, soarele ieși din nori și Papitou își scutură blănița de picăturile fine de apă și porni spre casă. De la distanță, îl auzea pe băiețel care îl striga. *Oh! Bunul meu prieten se gândește la mine!* Începu să alerge din ce în ce mai repede și când ajunse la picioarele băiețelului s-a pornit să toarcă mulțumit că îl reîntâlnise.

— Heil! Ce bine că te-am găsit, Papitou! Azi vreau să mergem să cumpărăm acadele din acelea colorate care îți fac limba verde, îi spuse copilul.

Papitou, care nu înțelegea o boabă din graiul oamenilor, se uită cu ochii săi mari la el și dădu ușor din coadă.

Băiețelul îl luă brusc pe sus, îl strânse cu toată puterea în brațe și porniră amândoi către magazinul de dulciuri. Îl cam amețeau, ce e drept, toate acele cutii și cutiuțe colorate, toți acei oameni care umpleau magazinul, mirosurile pe care nu le cunoștea, dar în brațele prietenului său se simțea în siguranță. Lucrul care îi făcea însă cea mai mare plăcere în aceste incursiuni era admirația pe care o stârnea de fiecare dată când intrau

În magazin, stând leneș și frumos ca un pașă turc în strânsoarea grijulie a băiețelului.

— Vai, uite dragă, ce motănel frumos! Ce blană moale are și ce mustăți fine!

Ce mai, toată lumea era a lui! Chiar își închipuia că toți cei care veneau acolo se adunau în număr atât de mare doar ca să îl vadă pe el și să îl mângâie. Și, pe undeva, nu se înșela, căci era cel mai frumos motănel din cartier!

Tot plimbându-se printre rafturile pline, cu ochii după toate bunătățile, puștiul și al său motan se ciocniră, fără voie, de cineva.

— Oh! Vă rog să mă scuzați, spuse băiețelul, politicos.

Mama lui îl învățase să se poarte frumos cu oamenii mari. Dar mare îi fu mirarea când se uită mai atent și văzu, în fața lui, o fetiță drăgălașă, cam de seama lui, cu părul blond, prins în două codițe, legate cu funde mari, albastre, care ținea într-un coșuleț cea mai frumoasă pisică pe care băiețelul o întâlnise până acum.

— Pe mine mă cheamă Erik și acesta este Papitou, cel mai bun prieten al meu, spuse el. Locuiesc în casa aceea mare și frumoasă, cu verandă de lemn și cu multe flori. Am ieșit să cumpărăm acadele.

— Încântată! răspunse fetița cu o voce ca de clopoțel. Eu sunt Lou și ea este Coquette, pisicuța mea de Angora. Știu unde locuiești, suntem vecini.

Papitou, care până atunci stătuse cuminte în culcușul său, începu să se foiască fără niciun motiv. Simțea cum pe șira spinării îi treceau fiori, ca un curent electric care îi zburlea blănița și îl cuprinse un val de căldură. Probabil că dacă pisicile ar putea să roșească, mustățile și urechile lui ar fi fost acum ca para focului.

Dar oare ce se întâmplă cu mine? gândi el. O fi de la smântâna de dimineață? Sau poate am răcit, de la ploaie? Era atât de emoționat la vederea lui Coquette, încât, atunci când vru să o salute în limba pisicească, în loc de un armonios „Bună, Coquette!”, din gâtlejul lui ieși un mârâit gutural, care mai mult o sperie pe delicata pisică.

